

כשהייתי צעיר, דברתי הרבה מרוב עם העולם, וברוך ה' היה הרבה בעלי-תשובה אמתיים, וגם עכשיו אני עושה כל מה שאפשר. זה עיקר השר' והתקון של כל ישראל, של כל אחד ואחד כמו שהוא, והוא מרפא ומחזק ומחיה אותנו. אין לתאר, אין לשער. אני דברתי אתך קצת, אבל אני - חסר לי עוד עוד עוד. אוי, אם יש לנו רק דף אחד מילקוטי תפלות...
 כל דבור של רבנו ז"ל הוא כל התורה וכל המצוות וכל טוב!
 רבנו הקדוש הוא עיקר הכל, עיקר התורה, עיקר האמונה, עיקר התשובה, עיקר הכל. הוא מרפא, מחזק, והוא אמר שהוא יכול לרפאות אפילו חולה שאין לו רפואה!
 העיקר זה הגא'לה, כל דבור של ה'ספורי מעשיות, של 'לקוטי מוהר"ן, 'לקוטי הלכות'. עכשיו יהיה ספרים על ספרים לאלפים, בשביל כל העולם יהיה ספרים. יהיה אור כזה בעולם שלא היה מעולם, משיח כבר ימצא הכל מוכן ומזמן...

🕒 [אחד מספר רבי ישראל מחברו שעומד להתגייס לצבא]
 בשביל מה? שיהיה חייל אצל רבנו. כל מה שיהיה מקשר יותר לרבנו וילך בדרכי רבנו, אז הוא יביא יותר הרבה חיילים לרבנו.
 כשיבוא משיח, יהיה חתונה פיה. יהיה שמחה כזו, יספרו מכל אחד מה שעבר עליו. התלמידים של רבנו הם חיילים כאלה, הם גבורים כאלה... הם נלחמים עם כל העולם. גבורים! וגם-כן רבנו הקדוש אמר: "להתקרב אלי, זה קשה מאד, זה יותר מחצות!"
 אוי יוי יוי, זה הכל יהיה מעשיות, והמעשיות יספרו בביאת המשיח. רבנו הקדוש אמר: "כשיבוא משיח יהיה הרבה מעשיות מכל אחד מאנשי, יהיה הרבה מעשיות". אחד מאנשי רבנו שקול כנגד כל העולם עם כל הגדולים. הבעל-שם-טוב הקדוש היה לו ששים תלמידים גבורים, כלם היה להם רוח הקודש והיו צדיקים קדושים מאד,
 רבנו הקדוש דבר מזה. כשרבנו הקדוש בא מארץ ישראל, הוא אמר: "הבעל-שם-טוב היה לו ששים תלמידים והם היו ששים גבורים. אני צריך גם-כן ששים גבורים". נו, כתוב "רצון יראיו יעשה", אז מדוע לא היה לרבנו ששים גבורים, ששים תלמידים? אז אני אמרתי שרבנו הקדוש מגלה, מרמז לנו שהיה לנו רבי נתן - אחד, והוא היה שקול כנגד כל הגבורים. רבנו הקדוש אמר מה שהוא צריך - והיה לו, היה לו רבי נתן!..

אמר
רבנו הקדוש:
"רק תנו לי את לבכם
ואוליך אתכם בדרך חדשה,
אשר הלכו בה אבותינו,
אברהם ויצחק ויעקב
ואעפ"כ היא
דרך חדשה"

🕒 (התקרבות ר' ישראל אודסר לרבנו ז"ל) ... ובצפת, התחילה
 מלחמה חדשה מצד חותני והמשפחה ומצד נכבדי העיר והשוחטים, והגעתי לשפלות כזאת שפרחתי העיר היו זורקים בי אבנים וקליפות, והיו קוראים אחרי מילות גנאי. ואני כמעט שיצאתי מדעתי. משראה חותני כך הפעיל לחץ על אשתי נשמתה עדן, שתתגרש ממני. אבל היא אמרה: **זה חלקי וכך יהיה**. ואני ראיתי בזה חסד גדול מאת ה' יתברך.
 🕒 נאלצנו למצוא מקום, שנוכל לחיות באין מפריע, והנה על-יד בית ר' ישראל היה חדר קטן. ר' ישראל זכרונו לברכה שכר החדר בשבילנו, והוא היה בשבילנו האב והאם והדואג לכל מחסורינו. הוא עצמו היה אוכל פירורי לחם, אבל בשבילנו דאג שיהיה לנו מן המובחר.
 🕒 אבל השנים אלו של התקיעת כף, היו שנות חיים אמיתיים, שלא מעלמא הדין [מהעולם הזה], עד שהתחיל ר' ישראל לומר לי, שהוא מרגיש שזמנו קרוב ליפטר מזה העולם. והוא רואה בעיניו, שעתיד לירד לעולם חושך גדול של האמונה שאין לשער ודיבר על כאב זה, המדאיב לבו ועל הצער הגדול שהוא מרגיש. ואני לא יכולתי להשלים עם זה, כיצד יעשה ה' יתברך דבר כזה, בעיצומה של העבודה שלנו. אבל ראיתי שהוא צודק, וכל פעם שהיה מרגיש לא טוב, היה חושב שהנה קרוב קיצו והוא נפרד מן העולם. ובתוך אותן חמש השנים של התקיעת כף, עברו עלינו כל כך הרבה נסיונות, והיה אז רעב ומלחמה, ולא זכיתי ללמוד הרבה ממנו, אבל עצם היותי עמו, היה לימוד גדול ועצום. ראיתי את האמונה והביטחון והמידות היקרות, שמהן יש לי די לכל ימי חיי, ומזה מוצאת נשמת חיות להחזיק אותי, ומזה אני תמיד יודע יותר ויותר על רבנו רבי נחמן זכרונו לברכה.
 🕒 כשהאנגלים נכנסו לטבריא, היתה אז מגפה של חולי רע (ה') ישמרנו), וכל ילדיו של ר' ישראל נפטרו במגפה, ונשאר לו הבן האחרון שהיה כבן י"ב. ר' ישראל קיבל הפרוענות בעוז ובביטחון. בסוף נפטר אף הוא ואמר שהוא לוקח אתו את המגפה ותעצר המגפה. וכך היה. ונשארתי כערער בערבה. אחרי זמן הייתי נוסע לירושלים, כדי לקבל את תורת החסידות מוקני ברטלב שהיו שם, שהיו אנשים יקרים מאד ... (המשך יבוא בעזרת ה')

עצות ותפילות
 (עצות המבוררות - פסח, ג-ד)
 אמירת ההגדה בליל הסדר של פסח
 מסגלת לתקון הברית (לקוטי מוהר"ן א' - סימן כ', אות י'). על כן צריך לומר את ההגדה בקול חזק ובהתעוררות רבה. כי אמירת ההגדה בקול חזק מעוררת את הדעת, ועל ידי זה זוכים להתגלות הדעת. היינו להבין בדעת זו את שצריך להבין באמת. וכשזוכים לדעת אמתי, הוא עיקר הגא'לה. כי גלות מצרים נגרם על ידי פגם הברית, ועל ידי פגם הברית נפגמת הדעת רחמנא לצלן. אבל על ידי ספור הנסים והנפלאות של יציאת מצרים, זוכים לתקון הברית, תקון הדעת, וזה עיקר הגא'לה. גם על ידי שתיית מצוות ארבע כוסות יין בפסח, זוכים לתקון הדעת, תקון הברית. מסעיף זה יכולים ללמד כמה צריך להזהר בכל מנהג קדוש מן המנהגים המבארים בשלחן ערוך, בהנהגת סדר פסח. כי על ידי כל מנהג ומנהג הנהוג בליל הסדר, זוכים לתקון מיוחד, ובפרט לתקון הברית, שזה כלל כל התקונים, כמבאר בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ט.

🕒 בימי הפסח צריך להתפלל בקול אדיר וחזק, כי התפלה בזעקה מסגלת לתקון הברית. כשם שאמירת ההגדה בקול גדול מסגלת לתקון הברית, כמבאר בלקוטי הלכות.
 🕒 ותהיה בעזרונו, שנוכה לקבל עלינו קדשת חג הפסח בקדשה נוראה ועצומה ובשמחה וחדוה גדולה. ונוכה לקיים מצוות ארבע כוסות של יין של פסח בשלמות הראוי, בקדשה ובטהרה גדולה. ותפתח לנו אור הדעת, ותשפיע עלינו אור קדשת המוחין העליונים, שנוכה שיהיו נמשכין עלינו בפסח כל המוחין הקדושים, מוחין וגדלות ומוחין דקטנות.
 🕒 ונוכה לסדר הסדר של פסח בקדשה גדולה כראוי, ותעזרונו לומר ההגדה בקול רם, בכוונה גדולה ונוראה, ובשמחה וחדוה רבה ועצומה, ובהתעוררות גדול ובהתלהבות נמרץ, בקדשה ובטהרה גדולה, עד שהקול יעורר הכוונה, עד שאזכה על-ידי זה לתקון הברית ולתקון הדעת בשלמות באמת, עד שאזכה לבא לחדושי תורה אמתיים, ואזכה להמשיך תמיד דבורים חמים כחלי אש על-ידי תפלה ותחנונים. ותזכני להתפלל אליך בהתקשרות נשמות ישראל, שתהיה תפלתנו תפלת רבים ולא תמאס את תפלתנו, כמו שכתוב: הן אל כביר ולא ימאס. ויתוסף ויתגדל למעלה תוספות קדשה רבה ועצומה על-ידי תפלתנו, ועל-ידי-זה נזכה להמשיך באורי התורה מלב העליון אשר שם כתובים כל באורי התורה.. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה כ')

מכתב
 (ספר אפי הנחל א' - מכתב יב - המשך)
 .. הצדיק האמת שהוא הבעל-תפלה, העוסק לקרב בני-אדם לה' יתברך, יושב עם אנשיו חוץ לישוב, היינו כי כל ישיבתו והנהגותיו הוא בודאי ההפוך ממש מדרכי הישוב אשר רוב מעשיהם תהו, ורודפים אחר המותרות וטרודים בהבלי הזמן. אבל הצדיק עם אנשיו הם רחוקים מכל זה לגמרי ומסתפקים במה שיש להם, ובפרט על בגדים ומלבושים אינם מקפידים כלל, והם כיושבים חוץ לישוב לגמרי ממש בכל דעותיהם והנהגותיהם, ועוסקים רק בתפלה ושירות ותשבחות לה' יתברך ותשובה וודויים ותעניותים וכו'. ואצל אלו האנשים, כל העבודה הגדולה שבעבודת ה', שנדמה לר' העולם לדבר קשה מאד לקבל על עצמם עבודה כזאת, אבל אצלם כל זה יקר מכל התענוגים שבעולם, כי יש להם תענוג מן הסוגף הגדול או מתענית וכיוצא, יותר מכל התענוגים שבעולם. אך אף-על-פי שהם יושבים חוץ לישוב, אף-על-פי כן נכנסים גם-כן בכל פעם אל הישוב, כדי לקרב עוד בני-אדם לעבודת ה' יתברך.
 יש מאכלים כאלו (מסתמא הם רוחניים), שכשזוכים לאכל ולטעם מאלו המאכלים, משליכין תכף תאוות ממון, ומרגישים גודל הסרחון של ממון שהוא מסריח כצואה ממש, עד שמתביישין מאד עם הממון, והממון הוא הבושה הגדולה מכל הבושות, וכל מי שיש לו יותר ממון הוא מתבייש ביותר, וגם הקטנים במעלה וחסרי הממון מתביישים בעצמם גם-כן על שהיו קטנים כל-כך בעיני עצמם מחמת חסרון הממון, כי עתה נתגלה להם שאדראב הממון הוא עיקר הבושה. ועל-כן העשירים מתביישים עוד ביותר וטומנים עצמם במחלות עפר מגודל הבושה שמתביישים אחד מחברו, עד שאינם יכולים להרים פניהם כלל מפני הבושה, כי מאכלים אלו יש להם סג'לה זו שעל-ידם ממאסין בממון בתכלית המאוס, ומשליכין אליילי כספם ואליילי זהבם, כמו שיהיה לעתיד. המזכירי לטוב תמיד ומעיתר לשלומם והצלחתו.
המעתיק ישראל דב אודסר